

Bemærkninger til forslaget

Da Danmark ved rigsdagsbeslutning af 11. juli 1946 blev indmeldt i UNESCO, var det et organ for udveksling af åndelige synspunkter. Formålet var (og er stadig på papiret) så rosenkønt som »at bidrage til fred og sikkerhed ved at befordre samarbejdet mellem nationerne gennem undervisning, viden-skab og kultur for derved at fremme den almindelige respekt for retfærdighed, for loven, for menneskerettigheder og for de fundamentale frihedsrettigheder, som ved Forenede Nationers pagt er tilsikret Jordens folk uden forskel med hensyn til race, køn, sprog eller religion.«

I virkelighedens verden er UNESCO imidlertid blevet til et sted, hvor u-lande og øst-lande totalt majoriserer os, men hvor vi stadig kører på den gammeldags facon med at have en ren embedsmandsorganisation som besluttede på konferencerne.

Umiddelbart overlapper det, der foregår i UNESCO, ting, der hører hjemme andetsteds. UNESCO-arbejdet kan endda være farligt, idet vor embedsmandsdelegation – hvad enten den stemmer på den ene eller anden måde – ved vor deltagelse i UNESCO-konferencer reelt kan påføre landet forpligtelser af aldeles uoverskuelig rækkevidde.

Ved skriftlig anmodning til generaldirektøren kan ethvert medlem ifølge UNESCO's statutter bringe medlemskabet til ophør med virkning fra den 31. december i det følgende år.

Nærværende forslag går ud på, at sådan opsigelseserklæring afgives, så snart forslaget er vedtaget i folketinget.

Hvis de foreliggende fremskridtsforslag ikke skulle få flertal, gør det i al fald den gavn, at folketinget – in plenum og i udvalg – i kraft af det får drøftet vort forhold til UNESCO. Forhåbentlig vil dette i det mindste bevirke en erkendelse af, at den hidtidige

måde at organisere det danske UNESCO-arbejde på fjernt fra det danske parlament nok ikke er hensigtsmæssig under de ændrede forhold.

Om de rent faktiske forhold under den nuværende ordning citeres fra udenrigsministerens svar af 5. november 1980 på spørgsmål nr. 113, stillet af Glistrup (FP).

»Undervisningsministeren har det politiske ansvar for varetagelsen af det danske medlemskab af UNESCO. Til at rådgive sig har ministeren i henhold til UNESCOs statutter nedsat en dansk nationalkommission, der også formidler kontakten mellem UNESCO og danske kulturelle institutioner. Kommissionens medlemmer repræsenterer skolen, universiteterne, forskningen, den faglige uddannelse, kunstarterne, bibliotekerne, museerne, presse og radio, ungdommen samt undervisningsministeriet, ministeriet for kulturelle anliggender og udenrigsministeriet.

Delegationen til UNESCOs generalkonference hvert andet år udpeges af undervisningsministeren, der selv er formand for delegationen.

For at sikre, at arbejdet i UNESCO integreres i dansk udenrigspolitik, har Danmark en fast delegation ved UNESCOs sekretariat i Paris. Hvervet varetages af to medarbejdere ved den stedlige danske ambassade.

Danmark er som nordisk repræsentant af UNESCOs generalkonference valgt som medlem af organisationens styrelsesråd i perioden 1978-83.«

Det var det, der var påskuddet for Ritt Bjerregaards berygtede Ritz-pariserrejse 18.-31. oktober 1978 (se herom nærmere fremskridtslovsforslag L 124 af 16. januar 1979, jfr. Folketingstidende 1979-80, 2. samling, forhandlingerne sp. 6970, 10121 og 10350 samt tillæg A sp. 2221 og tillæg B sp. 755).